

25. neděle v mezidobí

18. září 2016

číslo 39.

ročník XI.

ANGELUS

Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Běloutín

Pán praví: Spása lidu jsem já. Budou-li ke mně volat v jakémkoli soužení, vyslyším je a budu jejich Pán navěky.

1. čtení: Am 8,4-7 2. čtení: 1 Tim 2,1-8 Ev.: Lk 16,1-13

Žl 113 Chvalte Hospodina, který povyšuje chudého.

Rozhodnutí

Strach se rozhodnout

Někteří lidé s volbou životního stavu otálejí. Není to jejich vědomé rozhodnutí, jsou jakoby ochromeni strachem, bojí se nejistoty, chybí jim naděje do budoucnosti. Definitivní rozhodnutí o trvalém životním závazku stále odkládají. Raději žijí ze dne na den a čekají, že se stane něco, co jim pomůže se rozhodnout. Sami se k takovému kroku ještě necítí připraveni.

Společnost jejich nejistotu a obavy z budoucnosti jen podporuje. Jak se mám pro něco rozhodnout, když všechno je tak provizorní, všechno jako by ztratilo svou hodnotu? Pro co žít? Není lepší nic neplánovat a brát věci jen tak, jak samy přicházejí?

Konzumní styl života nám vnucuje takovou životní úroveň, že se zdá zcela nemožné založit rodinu. Vystačíme s penězi? A co když nenajdeme žádný byt? Nebo práci?

Svou roli hraje i strach z omylu. Je to pro mě opravdu ta správná cesta? Je to ten správný člověk? Je to přece na celý život! Nerozhodnost se stává chronickou. Strach ochromuje.

V takových případech je potřeba mít odvahu a důvěřovat Boží lásce. Vím, že mě Bůh miluje – jen tak najdu odvahu k životu! Když se Otec stará o nebeské ptactvo a polní kvítí, myslíš, že se nebude starat o tebe?

Půjdu však ještě dál: Ani víra v Boží lásku už dnes k tomu, abychom znovu skutečně doufali, nestačí. Je třeba věřit společně. Protože jen společně můžeme pracovat na vytváření pravdivější, lidštější a křesťanštější společnosti. Společenství je důležité proto, aby v něm mohlo vykvést a uzrát povolání. V jednotě je všechno možné, všechno snadnější. Necítíš se sám, nebojíš se postavit životu tváří v tvář. Ježíš slíbil, že bude přítomen uprostřed těch, kdo jsou spojeni v jeho jménu. A je to právě on – uprostřed nás, v našem společenství – kdo nám může dát světlo, abychom pochopili, odvahu, abychom mohli doufat, a sílu, abychom mohli jít za svými cíli...

Chtěl jsem, ale...

Někdo možná pocítil přání uzavřít sňatek nebo vstoupit do některé řeholní společnosti či komunity; zdálo se mu, že ho Ježíš volá, aby jej následoval po této cestě. Něco mu v tom však zabránilo: nemoc, starost o rodiče, péče o nemocného člověka. Touhu, kterou nosil v srdci, nebylo možné uskutečnit. Ted už je příliš pozdě.

S přibývajícímí léty může přijít frustrace, lítost, že člověk nemohl uskutečnit to, k čemu se cítil být povolán. Začne se ptát sám sebe, jaký má jeho život smysl. Myslím, že v takové situaci je třeba dívat se na věci jinak. Nesmíme zaměňovat naše pocity a přání s tím, co od nás žádá Bůh.

To, co pro nás vymyslel on, je určitě lepší než to, co si můžeme vymyslet my. Chce naše dobro víc než my a vede nás k němu lepší cestou, než kterou bychom šli my.

Často se domníváme, že musíme vzít život do vlastních rukou a sami si naprogramovat budoucnost. Já si myslím, že je lepší nechat to na Bohu. To neznamená, že máme být psychicky slabí, neschopní se rozhodnout, že se máme nechat manipulovat svým okolím. Uposlechnutí Boží vůle není slabost, ale odvaha! Odvaha spolehnout se na něj, věřit, že jeho cesty jsou našimi cestami. Odvaha následovat Krista stále novým a nepředvídatelným způsobem. Odvaha vložit celý svůj život Bohu do rukou. To všechno znamená věřit evangeliu. Abychom svůj život mohli darovat, musíme jej mít pevně v ukou. Darovat svůj život Bohu je nejvyšším projevem svobody, rozumu a zralosti.

Tímto aktem z určitého hlediska skutečně umíráme sami sobě, ale zároveň jsme vzkříšeni k novému životu. Tak se nám odhaluje krása a novost plánu, který má Bůh s každým z nás a který je nesčetněkrát bohatší a překvapivější než to, o čem sami sníme. Ten, kdo se svěří do Božích rukou a ponechá vše na jeho vůli, která je výrazem jeho nekonečné lásky, ten se plně uplatní. Vždyť stojí psáno: "...kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej" (Mt 16, 25).

Darujeme-li svůj život Bohu, uvědomíme si, že on ví, co je pro nás nejlepší, a že umí psát rovně i na křivých linkách...

Rozhodl jsem se, ale...

Představme si teď, že někdo zřetelně pocítil, kam je volán, a skutečně se tou cestou vydal – například uzavřel sňatek. Pak mu ale partner zemřel, nebo se s ním rozvedl. On si však osamělost nezvolil! Může se stát, že takový člověk není schopen svou novou situaci pochopit a přijmout. „Měl jsem povolání k manželství,“ říká si, „ale teď jsem sám, bez povolání. Jaký má teď pro mě život smysl?“ Jiný se rozhodl pro řeholní život, ale pak se ukázalo, že z nějakého důvodu nebyla jeho volba správná. Také on se cítí vykořeněný; nemůže pochopit, proč "ztratil povolání"...

To, co nám připadá jako vykojení, se může "shůry" jevit jako pokračování v cestě, jako její nová etapa, krok vpřed. Povolání není nějaký předmět, který lze získat nebo ztratit; nejsou to šaty, které si oblékneme, a zase svlékneme. Je to, jak jsme si již řekli, životní dobrodružství, pout', jejíž směr mnohdy neznáme – velice dobře jej však zná ten, kdo nás ve své lásce vede k cíli.

Lidé, kteří "ztratili povolání", jsou svou situací vybízeni, aby pochopili to, co musí pochopit každý z nás: v čem tkví základní smysl společného křesťanského povolání. Co má v našem životě skutečnou hodnotu? Být laikem, knězem, misionářem, řeholnicí? Žít na vozíku, trpět psychickou nemocí, pečovat o nepohyblivého příbuzného? Nebo spíše plnit Boží vůli, tedy to, co naplánoval pro každého z nás? (A může to být právě jedna z těchto věcí, ta, kterou bychom nejméně očekávali!) Všichni máme jedno nádherné povolání: plnit to, co od nás žádá Bůh. To je jediná, nejjistější cesta. Nepůjdu do nebe proto, že jsem kněz, nýbrž proto, že jsem plnil Boží vůli. Nechtějme proto být jiní, než jsme, nechtějme dělat něco jiného, než děláme...

I kdyby všechno bylo nejisté, jedna jistota zůstává: To, co Bůh chce především, co se mu nejvíce líbí, je to, že miluji, že chci být tak jako on láskou. Jeho největším přáním je, abychom se navzájem milovali a v jednotě vytvořili rodinu Božích dětí. Na konci života nebudeme souzeni podle toho, pro jaké povolání jsme se rozhodli, ale podle toho, nakolik jsme milovali.

Zakončím tuto knihu právě tak, jak jsem ji začal. To, co má v našem životě skutečnou hodnotu, co přetrvává, je láska, přeměna našeho života v dar. Všichni máme jedno povolání: smět milovat, milovat, to je právě křesťanské povolání, v němž se plně realizují, protože mě činí podobným Bohu, který je Láska.

www.vira.cz, text z knihy "Jít za Kristem"

KOUTEK PRO DĚTI

3. Hledejte si přátele

Dnes si budeme povídat o tom, jak je důležité mít dobré kamarády. Máš nějakého kamaráda? (...) Byl jsi už u něj doma? (...) Znáš někoho, kdo kamarády nemá? (...) Takovým dětem je určitě smutno, že?

Malý Kryštůfek skoro žádné kamarády neměl. Byl pořád doma nebo s rodiči a nevěděl, co má klukům říct, když se ho na něco ptali. Začali se mu posmívat, že je nemluvně, a pak si ho přestali všimnout. Doma měl spoustu hraček, a tak si hrál sám. Když si chtěl popovídat, chodil za babičkou nebo dědečkem. Pořád se jich ptal, jestli už bude září; to bude mít totiž narozeniny. A protože v září má i svátek – jmeniny –, dostal pokaždé obrovský balíček se spoustou dobrot. Tak tomu bylo i letos, když slavil své sedmé narozeniny. Ještě než přišla maminka z práce, aby udělala slavnostní večeři, už rozbalil na stůl všechny dobroty, které dostal. Co myslíš, že tam bylo? (...) Říkal si: „Když to všechno sním hned, nebudu mít celý rok zase skoro nic. Jak to mám udělat, abych měl něco dobrého častěji?“ Co bys mu poradil? (...)

Kryštůfek už chodil čtrnáct dní do školy. Seděl v lavici s Andulkou. Ta byla moc hodná. Ráno se na něho pokaždé usmála a včera mu půjčila dvě pastelky, protože jemu se zalomily. Kryštůfek se rozhodl, že ji řekne o svých narozeninách a dá jí celou oříškovou čokoládu. Voňavé ovocné bonbony přinese Matesovi, kterého zná ze školky. A Klárku s dvojčetem Tomem pozve domů na narozeninový dort. Je s nimi legrace. Pro jistotu vzal do batohu ještě čokoládové oříšky. Byl moc rád, že to udělal, protože paní učitelka vybidla celou třídu, aby mu popřáli k narozeninám. A tak mohl každému nabídnout alespoň oříšek. Ze všeho nejlepší bylo, že ho po těchto narozeninách nebolelo břicho. Za měsíc ho pozvala Andulka na svoji oslavu. Mates přinesl v prosinci křupavé tyčinky. A všichni se těšili na jaro, protože dvojčata pozvala skoro celou třídu na slavnost na jejich zahrádku. Tak se měl Kryštůfek najednou pořád nač těšit. Ale kromě bonbonů měl po celý rok zajištěno ještě něco lepšího. Víš, co to bylo? (...)

I Pán Ježíš dnes říkal svým učedníkům, že je moc důležité, aby si člověk našel dobré kamarády. Aby nebyl sám. Aby se měl na koho spolehnout. Aby mohl požádat o pomoc, kdyby něco potřeboval. Ale také ty musíš pro dobré přátelství něco udělat. Nikdy nelhat, chránit kamaráda, mít pro něho čas a dobrou náladu, nezapomínat na něho, když ho něco trápí. To znamená být mu věrný.

Aktivita: Vzpomeň si dnes na každého svého kamaráda i na sourozence a za každého Pánu Bohu poděkuj. A protože tvým nejlepším kamarádem by se chtěl stát i Pán Ježíš, udělej mu něco jen tak pro radost – třeba něco nakresli, vystřihni, nalep.

Na světě je vesele, když máš dobré přátele. Pomohou a poradí, námaha jim nevádí.

POŘAD BOHOSLUŽEB

od 18. 9. do 25. 9. 2016

Liturgický kalendář	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
25. neděle v mezidobí 18. 9.	Hustopeče	8:00	Za Oldřicha Frydrycha, snachu Marii, bratra Jaroslava, sestru Boženu, rodiče Frydrychovy a Novákovy, Jaroslava a Annu Davidovy a dvo
	Černotín	9:30	Za živé a † farníky
	Bělotín	11:00	Za Adélku Rástočnou
Středa 21. 9. <i>sv. Matouše, apoštola a evangelisty, svátek</i>	Špičky	18:00	Na poděkování za 20 let společného života s prosbou o Boží požehnání do dalších let
Čtvrtek 22. 9. <i>sv. Mořic a druhové</i>	Bělotín	18:00	Za † Josefa a Marii Dostálíkovy a živou rodinu
Sobota 24. 9. <i>sv. Gerard (Jaromír)</i>	Adorační den Hustopeče	14:00	Za † Františka Nezdařilíka, manželku, sourozence z obou stran a živou rodinu a za † Václava Žemlu, manželku, sourozence z obou stran, živou rodinu a dvo Za † rodinu Vašíčkovu, Trefilovu a Baraňákovu
	Černotín	18:00	Za † Antonii Kaňovskou, manžela, syna a živou rodinu
26. neděle v mezidobí 25. 9.	Hustopeče	8:00	Za Josefa a Žofii Žemlovy, Rozálii Výchopňovou, živou rodinu a dvo
	Špičky	9:30	Za † Antonína Heralta a živou rodinu
	Bělotín	11:00	Za živé a † farníky
	Vysoká	14:00	Za živé a † farníky a občany z Vysoké

Adorační den v Hustopečích

Na sobotu 24. září připadá adorační den pro farnost Hustopeče n/B. Ve 14⁰⁰ hod. začneme mší svatou a poté bude vystavena Nejsvětější Svátost Oltární k soukromé adoraci až do 19³⁰ hod., kdy začne společná adorace. Přijďte se, prosím, poklonit Ježíši svátostnému a pomodlit se za své rodiny a farnost. Zároveň je to den vzájemných modliteb s bohoslovci kněžského semináře – bohoslovci se tento den modlí za nás, proto pamatujme i my na ně.

Ohlášky:

Setkání hustopečské Ekonomické rady bude ve středu 21. IX. v 19⁰⁰ hod. na faře.

Tel. na faru: ☎ mobil: 733 741 614

Webové stránky farnosti: www.ihustopece.cz/farnost/

ANGELUS vychází pro vnitřní potřebu farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín v nákladu 330 kusů. Vydává P. František Antonín Dostál.